

Tre

3.1 Indledning til studiet af materieaspektet

Al materie i kosmos består af atomer. Dette er et esoterisk faktum, som kundskabsskolerne underviste i allerede for tusindvis af år siden, altså langt inden videnskaben opdagede atomerne.

Kendt udenfor skolerne blev atomlæren gennem Demokritos (400-tallet før vor tidsregning) og senere antikke tænkere. Den oprindelige esoteriske lære forenkledes og forvrængedes dermed. Man antog, at atomerne savnede bevidsthed. Man antog, at de fysiske atomer var udelelige og den eneste slags atomer som fandtes.

Begge disse fejlslagne antagelser skulle vildlede de vestlige tænkere i 2400 år.

Antagelsen at bevidstheden ikke fandtes i selve atomerne, ledte til materialisme. Bevidstheden antogs at opstå som et underordnet fænomen og kun gennem en bestemt organisation af materien (i nervesystemer). Antagelsen, at de fysiske atomer var den eneste slags atomer, førte til både fysikalisme og subjektivism, om end det kan synes mærkeligt.

Fysikalisme er den anskuelse, at materie er det samme som fysisk materie, at der altså ikke findes nogen materiel virkelighed udover den fysiske. Fysikalismen blev en nødvendig logisk konsekvens, efter man havde indset at materien bestod af atomer men ikke forstod, at der fandtes andre slags atomer end de fysiske.

Alligevel levede traditionen om en overfysisk virkelighed stadig i den "idealistiske" filosofi og i religionen. Men ifølge fysikalismen kunne det overfysiske ikke være materielt. Altså accepterede man eksistensen af en udelukkende "åndelig", immateriel virkelighed hinsides den synlige fysiske. Grunden var lagt for subjektivismen, som dermed adskilte den usynlige virkelighed fra den synlige med en uoverstigelig kløft.

Dette var naturligvis uundgåeligt, eftersom filosofferne manglede esoterikens fakta om den overfysiske virkeligheds materielle natur. Kun esoterikeren kan give en fornuftig forklaring på den "åndelige virkelighed" gennem sin lære om tilværelsens tre aspekter, om eksistensen af mange materielle verdener udover den fysiske og om bevidsthedens universelle eksistens.

Den vigtige, afgørende indsigt som filosofferne manglede var den, at de fysiske atomer ikke er udelelige men at de igen er sammensat af finere slags ikke-fysiske atomer. Havde de forladt dogmet om det fysiske atom som udelelig og usammensat, så havde de kunnet forstå, at der ikke findes nogen kløft mellem synlig og usynlig virkelighed, det "materielle" og det "åndelige", men tværtimod en nødvendig sammenhæng.

Det første skridt mod den indsigt har eksoteriske forskere taget i moderne tid. De har opdaget, at de kemiske atomer er delelige. De har iagttaget, at disse atomer består af finere, såkaldte subatomiske partikler. Visse sådanne anser de for at bestå af endnu finere slags. Derfor har en del forskere draget den konklusion, at atomet er delbart i det uendelige. Denne opfattelse er imidlertid såvel matematisk som logisk urimelig, eftersom uendelig små partikler ikke engang i størst mulig mængde skulle kunne bygge den mindste materielle storhed.

Der findes altså en slags mindst mulige partikler. Disse kaldes i hylozoiken monader eller uratomer. De er altså de oprindelige byggestenene til alle andre, sammensatte atomer. De er dermed de egentlige atomer i ordets oprindelige betydning af udelelige partikler. Men også uratomerne må bestå af noget.

3.2 Urmaterien

Dette noget, som uratomerne består af, er urmaterie. Det er materie af en helt anden slags end al den materie som findes i kosmos. En sådan kosmisk materie består af partikler og

tomrum imellem dem. Urmaterien er derimod helt homogen. Den er absolut tæt og samtidig absolut elastisk, hvilket kan virke som et paradoks.

Urmaterien har ingen grænse. Den er det virkelig uendelige rum. Urmaterien er evig i tiden. Den er aldrig opstået og vil aldrig blive tilintetgjort. Den er evig ens. Den forandres aldrig. I urmaterien findes potentielt alle de egenskaber, som fremtræder i den atomiske materie. Urmaterien er grunden og stoffet til alt.

Urmaterien er evig ubevidst. I denne slags homogene og uforanderlige materie kan ingen bevidsthed opstå. Først i uratomerne og i den af disse sammensatte materie bliver udvikling af bevidstheden mulig.

3.3 *Dynamis*

Urmaterien består i al evighed og er som urmaterie uforanderlig. Urmaterien er enormt ladet med kraft og aktivitet. Dette, der arbejder i urmaterien uden afbrydelse, er urmateriens dynamiske energi. Denne energi kaldte Pythagoras dynamis (ordet udtales dy'namis).

Ligesom urmaterien er stoffet til alt andet materie, så er dynamis årsagen til al bevægelse, forandring, kraft, energi i hele universet. Dynamis er urkraften. Dynamis er aldrig opstået og kommer aldrig til at ophøre. Dynamis er evig, ubegrænset og uforanderlig. Dynamis er almægtig. Men dynamis er også blind, evigt bevidstløs ligesom urmaterien.

Dynamis' almægt viser sig ved at den skaber uratomerne. Ingen anden kraft i universet kan gøre dette. Hvert øjeblik nyskæbes på denne måde utallige uratomer i den grænseløse urmaterie. Dette foregår på den måde, at urkraften "graver et hul" i urmaterien, laver en "boble" i dette absolut tætte stof, hvilket er muligt gennem dets elasticitet. Uratomerne er altså tomrum i urmaterien.

Dynamis virker i hvert uratom som den har skabt. Ophørte urkraften, om det så blot var i brøkdelen af et sekund, ville uratomerne opløses og "boblerne" smelte sammen med den homogene urmaterie. Så længe dynamis virker i uratomet, forbliver uratomet også som individ. Ingen ydre kraft kan opløse uratomet; det er udødeligt.

3.4 *Uratomerne (monaderne)*

Urmaterien med dets dynamiske energi er årsag til uratomerne (monaderne). Og uratomerne er derefter byggestenene til alt andet, sammensat materie. Uratomerne er de mindst mulige dele af materien. Man kan forestille sig dem som forsvindende små kraftpunkter.

I uratomerne kommer tilværelsens tre aspekter til udtryk. Uratomerne er dannet af urmaterie, indeholder og udtrykker den almægtige urkraft og har mulighed for bevidsthed.

Uratomet er evigt og uforgængeligt. Alle materieformer opløses. De går i stykker i deres bestanddele. Men uratomet er enkelt, usammensat og udelbart. Hvad skulle det opløses i?

Uratomet har inden i sig en udtømmelig energi. Den er dets egen urkraft. Den er evig, selvvirkende, almægtig. Men urkraften er i sig selv blind, har i sig selv ingen formålstjenlig eller intelligent styring.

Så lille uratomet er, så er det alligevel det store potentiel. Det har i sig muligheden for alle egenskaber og evner. Dets potentialitet er grundlaget for alt, der efterhånden manifesteres i kosmos.

Uratomet har mulighed for alt. Det har dermed også mulighed for bevidsthed. I kosmos vækkes uratomets potentielle bevidsthed før eller senere til live. Når den først er blevet vækket kan bevidstheden blot udvikles mere og mere. Uratomet bliver med tiden et bevidst væsen, et individ der føler, tænker og handler. Uratomet bliver til slut et jeg. Vi er nu modne til hylozoikens fuldstændige definition af uratomet:

Uratomet er den mindst mulige del af materien og det mindst mulige faste punkt for en individuel bevidsthed.

3.5 Kosmos

Så længe uratomerne eksisterer frie og uden sammenhæng med hinanden i urmaterien, kan deres potentielle bevidsthed ikke aktualiseres (vækkes til live). Først når de forenes med hinanden og på den måde indgår i stadig tættere materieformer, kan uratomerne påvirkes af hinanden, nås af utallige slags vibrationer, der tvinger dem til aktivitet. Dermed aktiveres deres bevidsthed.

Uratomernes frie tilstand i urmaterien kaldte Pythagoras for kaos. Modsætningen til dette kaldte han kosmos, en ordnet helhed af uratomer. Kaos er uendelig i rum og tid. Kosmos har begrænset udstrækning i rummet og begrænset varighed i tiden. Kosmos har form af en klode.

Kosmos opstår, vokser til et givet omfang, eksisterer så længe som den behøves for uratomernes fuldstændige bevidsthedsudvikling. Derefter opløses kosmos. Alt dette styres af uforanderlige love.

Alle processer, der indgår i kosmos' livscyklus, kaldes med et fælles navn for manifestationen. I manifestationen indgår ikke kun kosmos' opbygning og afvikling men også alle større og mindre processer inden i kosmos, al materieformning og -opløsning, alle energioverførsler.

Vigtigst i manifestationsprocessen er at den bevidsthed, der findes potentielt i hvert uratom, vækkes til live (aktualiseres) for senere at nå en stadig større klarhed. Når uratomet til slut har kundskab om alle love i hele kosmos, er det kosmisk alvidende. Så har det også lært at anvende alle love med fuldendt præcision, hvormed det er kosmisk almægtig. Når alle uratomer i kosmos har nået kosmisk alvidenhed og almagt, har kosmos fuldendt sit formål. Så opløses kosmos.

I vor kosmos findes monader (uratomer) på alle stadier af bevidsthedsudvikling – fra sovende til kosmisk alvidende og almægtige. De højst udviklede monader i kosmos danner det kollektiv, der dirigerer manifestationsprocessen mod det tilsigtede slutmål.

Vor kosmos er allerede en fuldendt organisation.

3.6 Materiens sammensætning

Eftersom uratomerne er materiens mindste dele, består alt i kosmos, direkte eller indirekte, af uratomer. De grovere partikler, som videnskaben kender til – atomer og subatomiske partikler – er opbygget af finere, der igen er sammensat af endnu finere. Sådan fortsætter serien, der ender med uratomerne eller monaderne som de aller fineste.

Disse forskellige slags partikler kaldes i hylozoiken for atomarter. De forskellige atomarter danner en ubrudt kæde fra uratomerne til de fysiske atomer. Den højeste slags atomer eller nummer 1 er uratomerne. Den laveste eller nummer 49 er den fysiske materies atomer.

De lavere atomarter består altså af alle de højere, og de højere gennemtrænger derfor alle de lavere. Et 49-atom består af et antal 48-atomer, hver og en af 48-atomerne af et antal 47-atomer og så videre. Atomart 1, uratomerne, gennemtrænger dermed alle atomarter i kosmos. Atomart 49, de fysiske atomer, er den atomart, der er mest sammensat af uratomer.

Hver atomart er byggemateriale til en egen bestemt art af materie, der kaldes atommaterie. Vi har allerede set hvordan højere atomarter bygger op og gennemtrænger alle lavere atomarter. Højere atommaterie gennemtrænger derfor alle lavere arter, og alle de 49 slags atommaterier indtager samme rum i den kosmiske klode.

De 49 atomarter trænger igennem hinanden også på en anden måde. Også medens uratomerne (1-atomer) sættes sammen til 2-atomer, findes der stadigvæk frie uratomer overalt mellem 2-atomerne. Og når 2-atomerne har fået 3-atomerne bygget op, findes der stadigvæk frie 2-atomer overalt mellem 3-atomerne.

Tilsvarende gælder sammensætningen af alle lavere atomarter, således at der til sidst, når emotionalatomerne (48) sættes sammen til fysiske atomer (49), overalt mellem 49-atomerne findes frie 48-atomer.

Der findes intet tomrum i kosmos. Den fysiske materie, som for os virker helt solid, består allermest af tomrum mellem sparsomt liggende partikler. Hylozoiken lærer, at tomrum i lavere materie altid fyldes ud af højere materie.

Når man vil forestille sig højere slags materie, kan man gå ud fra en analogi i den fysiske verden. Et stykke jern er et eksempel på fast fysisk materie. Varmer man det op, begynder det at gløde. Jernstykket afgiver lys, som er materie om end af et andet slags end jernatomernes. En mindre sammensat, finere slags partikler – højere slags ifølge hylozoisk terminologi. Lys kan trænge igennem en del fast materie, indtage samme rum som den. Og dog er lys stadigvæk fysisk materie.

De forskellige slags af stadig finere overfysisk materie har en langt større evne til at gennemtrænge, har endnu mere end fysisk lys karakter af noget "immaterielt". Men materie er de alligevel. Der findes intet immaterielt.

3.7 Verdenser i kosmos

Hver art af atommaterie er sin egen verden. At disse forskellige atomverdener har forskellige slags materie – finere eller grovere –, har vi allerede set. Videre har de hver og en sin egen art af bevægelse: energi, vibrationer. Hver materieart og hver verden muliggør en egen art af bevidsthed, helt forskellig fra de øvrige arter. Tænk bare på forskellen mellem fysisk, emotional og mental bevidsthed!

Alle de forskellige verdener gennemtrænger hinanden. De indtager samme rum, er forskellige dimensioner af dette fælles rum og har forskellige tidsforløb eller varighed.

Tilsammen danner de 49 atomverdener en klode. Denne klode er vores kosmos. I den fysiske verden (49) svarer den til vores galakse med dets billioner (en million millioner) stjerner.

I den uendelige urmaterie findes plads til et ubegrænset antal kosmos. Der findes sådanne kosmiske kloder på alle stadier af manifestation. Nogle er under opbygning, har endnu ikke formet deres fysiske verden og er derfor usynlige for os. Andre, betydeligt ældre, har opfyldt deres formål og er under afvikling, er ligeledes usynlige.

Et kosmos som vort eget består af en, menneskelig set, uoverskuelig mængde kloder inden i kloder: aggregat af solsystem, solsystem, planeter.

3.8 Solsystemer

De 49 atomverdener, der tilsammen udgør vores kosmos, er opbygget ifølge en bestemt plan. De danner syv serier om syv verdener i hver serie.

De syv højeste verdener i kosmos, 1-7, er grundlaget for al lavere manifestation, 8-49. De nærmeste syv verdener, 8-14, er ligesom en neddimensioneret kopi af de syv højeste, med også betydeligt mere begrænsede muligheder for bevidstheden og bevægelsen i disse verdener. Tredje syvtallet, 15-21, er på en analog måde en neddimensionering af verdenerne 8-14 og så videre.

De laveste syv verdener er altså 43-49. I denne materie bygges solsystemerne. Solsystemerne er kloder, kopier af kosmos i umådeligt neddimensioneret skala med alt hvad dette indebærer af begrænsning for bevidsthedens og bevægelsen udtryk i denne uhyre sammensatte materie.

Den laveste verden for solsystemerne er altså verden 49, den fysiske verden. Milliarder af solsystemer har i sin manifestation endnu ikke nået den fysiske materie. Milliarder har endegyldigt afviklet deres fysiske verden. De stjerner i vores galakse, der er synlige for os, er kun en brøkdel af den totale bestand.

Ligesom de kosmiske verdener 2-42 formes de syv laveste atomverdener 43-49 i og af højere atomverdener. Verden 43 er udgangspunkt og materiale for de successivt lavere verdener "ned" til verden 49.

De syv solsystemverdener har fået egne navne:

- 43 manifestalverden
- 44 submanifestalverden
- 45 superessentialverden
- 46 essentialverden
- 47 kausale-mentale verden
- 48 emotionalverden
- 49 fysiske verden

Ellers betegnes også disse verdener enklest kun med cifre.

3.9 Molekylematerien

Indenfor solsystemerne sammensættes deres atommaterie, 43-49, til molekylematerie. Hver atomart danner seks stadig lavere molekylearter. Der findes altså 42 (7x6) molekylearter i solsystemerne.

Molekylearterne betegnes med cifrene 2-7. Atomarterne betegnes med 1. I solsystemerne findes altså 49 hovedarter af materie: 7 atomarter og 42 molekylearter. Disse betegnes på følgende måde: 43:1-7 (manifestalmaterie) 44:1-7 (submanifestalmaterie) etc. til og med 49:1-7 (fysisk materie).

Molekylerne er blevet sammensat i analogi med de kosmiske atomarter. Et antal manifestalatomer (43:1) danner en 43:2-molekyle, et antal 43:2-molekyler danner en 43:3-molekyle og så videre. Jo lavere molekyleart indenfor serien 43:2-7, desto flere 43-atomer indgår i molekylet. Tilsvarende gælder for 44:1-7; 44:7 indeholder flest 44-atomer.

Følgende definitioner er de eneste esoterisk holdbare: Atomarter er sammensatte af uratomer; jo lavere atomart, desto flere uratomer indgår i atomet. Molekyler er sammensatte af atomer; jo lavere molekyleart, desto flere atomer indgår i molekylet.

De seks fysiske molekylearter, 49:2-7, har fået særskilte benævnelser:

- (49:1 atomiske)
- 49:2 subatomiske
- 49:3 superæteriske
- 49:4 æteriske
- 49:5 gasformede
- 49:6 flydende
- 49:7 faste

Det er værd at vide, at de, som videnskaben kalder atomer, ikke er de egentlige fysiske atomer, 49:1, men æteriske molekyler ("kemiske atomer"), 49:4. Med de nuværende metoder kommer den fysiske videnskab ikke til at nå frem til det virkelige fysiske atom.

Atommaterie og molekylematerie har forskellig struktur og funktion.

De 49 atommaterier findes overalt i kosmos, og de 48 overfysiske atomverdener indtager altså samme rum som den fysiske verden, verden 49.

De 42 molekylematerier findes udelukkende i solsystemerne, findes indenfor disse begrænset til planeterne og solene. Rummet mellem disse kloder er dog ikke tomt men består af atommaterie (1-49).

Solen består af atom- og molekylematerie. Planeterne er bygget af essential (46:2-7), kausal-mental (47:2-7), emotional (48:2-7) og fysisk (49:2-7) molekylematerie.

Molekylematerierne i hver planet danner koncentriske kloder, den største klode er 46:2-7, der indenfor i rækkefølge og orden 47:2-7, 48:2-7 og 49:2-7, stadig mindre kloder indeni hinanden. Højere molekylematerie trænger igennem alle lavere slags, og dets klode når desuden et godt stykke udenfor de lavere kloder. Den fysiske synlige klode (49:5-7), den for os synlige planet, bliver dermed den inderste, tætteste kerne af den virkelige planet, som altså er betydeligt større. En analogi i mindre skala er forholdet mellem menneskets organisme og højere hylstre, der tilsammen danner auraen. Hver planet har sin "aura".

Solens funktion er blandt andet at omforme atommaterie til molekylematerie. Vi ser kun dens laveste fysiske molekyleart, gashylsteret (49:5).

3.10 Noget om bevægelsesaspektet

Ingenting i kosmos står stille. Alt er i bevægelse, og alt der bevæger sig er materie. Til bevægelsesaspektet hører alle hændelsesforløb, alle processer, alle forandringer. Bevægelsesytringer er også kraft, energi, vibrationer, lyd og lys (inklusive farve).

I hylozoiken skelner man mellem tre forskellige slags årsager til bevægelse:

dynamis
materieenergi
vilje

Urmateriens dynamiske energi, urkraften dynamis er oprindelsen til al bevægelse og kilden til al kraft i kosmos. Dynamis skaber og opretholder uratomerne samt giver dem deres egenbevægelse og iboende kraft.

Dynamis' virkning i uratomerne er årsagen til kraftvirkningen i al sammensat materie. Men jo mere sammensat materien er, desto mere hæmmes uratomerne af de stadig grovere partikler og desto svagere bliver altså kraftvirkningen. I den laveste verden med den groveste materie, vores fysiske verden, standser bevægelsen næsten helt. Vi siger at materien har nået den faste tilstand.

Materieenergi er det samme som materie i bevægelse. Alle højere materiearter (atomarter) er energi i forhold til lavere. At det er sådan beror på at al materie er dynamisk materie, og højere materie har givetvis større dynamik eller kraftvirkning på lavere.

Kernekernerne tror, at de opløser materien i immateriel energi, hvilket hylozoikerne hævder ikke er tilfældet. Hvad der egentlig sker er, at den lavere materies partikler opløses i nærmeste højere materiearts finere partikler. Disse kan som sådan ikke konstateres af fysikken men falder igennem de grovmaskede net, som de fysiske instrumenter tilbyder. Men deres umådeligt større kraftvirkning er fuldt måleligt, eftersom den indvirker på den lavere materie, og deraf fysikernes fejltagelse.

Vi kan anvende det tidligere eksempel med det glødende jernstykke også her. Strålingsenergien, som det glødende metal afgiver, er materie og ikke mindre materiel end jernstykket selv. Al energi er materie, og forskellen mellem de to som fysikken kalder materie og energi består i forskellige grader af dynamik hos materier med forskellige atomsammensætninger og derfor forskellig bevægelsesindhold.

Vilje behandles i kapitel 4.8.

3.11 Rum og tid

Rum er materie. Noget tomrum findes ikke i kosmos. Det der ter sig som tomrum mellem materieformer af lavere art er udfyldt af successivt stadig højere materie. Og uratomerne fylder den kosmiske klode ud i hele dens udstrækning.

Hver art af atommaterie udgør en verden for sig med sin egen art af rum. De lavere arter af rum indgår i alle højere arter. Derfor kan man sige at verden 49 har tre dimensioner, at verden 48 har fire dimensioner og verden 47 fem dimensioner. De højere verdener stadig flere dimensioner og de tilsvarende materiearternes gennemtrængning af alle lavere, er samme forhold udtrykt på to måder. Rum er materie.

Tid er det samme som bevægelse eller forandring. Al tidsmåling er måder at sammenligne forskellige hændelsesforløb, forandringer i materien, med hinanden. Uden forandring eksisterer ingen tid. Det er derfor urmaterien er "hinsides tiden".

Tid har ingen dimension. Forestillingen om tiden som en "fjerde dimension" hidrører fra manglende evne til at holde materiel virkelighed og matematisk konstruktion adskilt. Det kan ganske vist være praktisk at sætte tiden ind som en fjerde akse i et koordinatsystem med de sædvanlige tre rumdimensioner. Men dermed bliver tiden ikke til dimension i den virkelige verden. Det lader sig også gøre med et todimensionalt koordinatsystem, hvor tiden er anden dimension. Med samme logik burde man så kunne hævde at der kun findes to dimensioner, en i rummet og en i tiden. Allerede dette faktum burde være nok til at afsløre tankefejlen. Dimensionsbegrebet hører til rummet og dermed til materieaspektet, kan ikke høre til tiden eller bevægelsesaspektet. At påstå noget andet er helt enkelt fornuftstridigt. Fjerde dimension, der gennemtrænger den fysiske verden, er emotionalverdenen, ikke tiden.

Sammenblandingen af tid og rum bærer også skylden for de fascinerende men fejlagtige ideer, at tiden skulle kunne "flyde baglæns" og at man skulle kunne færdes frem og tilbage i tiden som i et slags landskab samt gribe ind i hidtidige og fremtidige hændelser. For dette modsiges af den grundlæggende lov i tilværelsen, årsagsloven. Tydeligvis er uvidenheden om virkeligheden så stor, at man i mangel på eksperimentel erfaring anvender forfejlede analogier, der fører bort fra virkeligheden.

Årsagsloven indebærer at alt som sker er virkninger af sammensatte årsager. Begge parrene, fortiden og fremtiden samt årsag og virkning, er uopløseligt forenede. Fortiden når med sine forandrende energier ind i fremtiden, så at nuet altid er forudbestemt af den nærmeste fortid og det umiddelbart forestående er forudbestemt af stundens nu.

Ovenstående tekst udgør afdeling Tre af *Forklaringen* af Lars Adelskogh.

Oversættelse: Lis Poulsen og Kjeld Steffensen

Copyright © 1999 Forlaget Esoterika